

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Zuzany Břízové v právní věci žalobce: **V. Q. A.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika, proti usnesení žalovaného ze dne 19. 10. 2017, čj. 3484/2017-HANOI, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2019, čj. 30 A 220/2017–42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný dne 19. 10. 2017 rozhodl, že žalobcova žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání (žádost o zaměstnaneckou kartu) je nepřijatelná, neboť žalobce si předem nesjednal termín k podání žádosti, přestože je tato povinnost zastupitelským úřadem stanovena [§ 169h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], a nepodal žádost osobně (§ 169h odst. 3 téhož zákona).

[2] Žalobce napadl usnesení žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který je zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud nesouhlasil s žalovaným, podle kterého si měl žalobce sjednat termín pro podání žádosti pro dotčený druh a účel pobytu prostřednictvím systému Visapoint. K tomuto postupu se totiž vyjádřil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016–52, č. 3601/2017 Sb. NSS, jehož závěry krajský soud rozsáhle citoval. Na žalobcovu žádost bylo podle krajského

soudu potřeba nahlížet jako na účinně podanou a měla být věcně posouzena, přestože byla podána „nouzovým“ způsobem (v rozporu s postupem předpokládaným zákonem). Žalobce byl totiž povinen se objednat k podání žádosti přes systém Visapoint, tj. způsobem, který podle judikatury správních soudů neodpovídal požadavkům zákona.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem v tom, že žalobce podal žádost o zaměstnaneckou kartu „nouzovým způsobem“. NSS opakovaně rozhodl, že postup popsáný v předchozím odstavci není „nouzovým způsobem“ podání žádosti. Podle rozsudku ze dne 31. 5. 2018, čj. 7 Azs 75/2018-22, nelze považovat za nezákonný postup, kterým je odmítnuta žádost o zaměstnaneckou kartu podaná v době vyhrazené pro žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem studia (srov. též rozsudky ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 Azs 324/2017-34, a ze dne 23. 2. 2018, čj. 5 Azs 312/2017-35). Také podle rozsudku NSS ze dne 21. 11. 2018, čj. 9 Azs 186/2018-48, není nezákonným postupem, odmítne-li žalovaný převzít žádosti o vydání zaměstnanecké karty v úředních hodinách pro žadatele o schengenská víza.

[4] Stěžovatel připustil, že závěry krajského soudu v této věci odpovídají závěrům NSS například v rozsudcích ze dne 15. 8. 2018, čj. 4 Azs 150/2018-35, a ze dne 28. 3. 2019, čj. 4 Azs 417/2018-37. NSS tyto věci odlišil od situací v rozsudcích citovaných v předchozím odstavci. Stěžovatel však skutkové odlišnosti těchto případů nevidí. Žalobce byl navíc o organizaci úředních hodin informován; tato informace byla vyvěšena na úřední desce stěžovatele a byla zveřejněna také na jeho webových stránkách. Žalobce přesto nerespektoval rozvržení úředních hodin pro jednotlivé druhy pobytových oprávnění.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] NSS se již prakticky stejnými skutkovými okolnostmi a stejnou právní otázkou zabýval v řadě svých rozhodnutí, nedávno například v rozsudku ze dne 10. 12. 2019, čj. 1 Azs 32/2019-42. V něm NSS rovněž reagoval na kasační stížnost Velvyslanectví České republiky v Hanoji obsahující shodné argumenty jako kasační stížnost v této věci, kasační stížnosti předcházeli rozsudek stejného senátu Krajského soudu v Plzni a odůvodnění tehdejšího a nynějšího rozsudku krajského soudu byla rovněž srovnatelná. NSS proto níže zopakuje závěry rozsudku ve věci 1 Azs 32/2019.

[7] NSS souhlasí s krajským soudem, že na tuto věc se vztahují závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ve věci 10 Azs 153/2016, podle něhož je v situaci dlouhodobě prakticky nefunkčního systému Visapoint třeba považovat za řádně podané i takové žádosti, které byly u zastupitelského úřadu podány nestandardním postupem. Podání žádosti „nouzovým“ způsobem je totiž v podstatě jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívající v tom, že žadateli neposkytne v přiměřené lhůtě možnost podat žádost postupem, který zákon běžně předpokládá.

[8] V nyní posuzované věci se žalobci nepodařilo prostřednictvím systému Visapoint registrovat termín pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu (žalobce doložil dokumentaci deseti neúspěšných pokusů o registraci termínu prostřednictvím systému Visapoint v průběhu října 2017), a proto si sjednal termín pro podání žádosti o krátkodobé schengenské vízum, v němž předal stěžovateli žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalobce tak

pokračování

podal svou žádost „nouzovým způsobem“. Byť ji podal v rozporu s postupem předpokládaným zákonem, neboť byla podána v termínu určeném pro podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění, v souladu se závěry rozsudku rozšířeného senátu ji přesto bylo nutné věcně posoudit. Žalobce byl totiž povinen objednat se k podání žádosti přes systém Visapoint. Tyto podmínky podání žádosti však podle četných rozhodnutí správních soudů neodpovídají požadavkům zákona. Žalobce přitom doložil, že se o registraci termínu pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty prostřednictvím systému Visapoint opakovaně neúspěšně pokoušel. Bylo tak zřejmé, že neměl možnost v přiměřené lhůtě podat žádost způsobem, který zákon předvídá.

[9] Ke shodnému závěru dospěl NSS např. v rozsudcích ze dne 16. 5. 2019, čj. 1 Azs 31/2019-63; ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 Azs 104/2019-36; ze dne 22. 8. 2019, čj. 2 Azs 372/2018-28, ze dne 6. 9. 2019, čj. 2 Azs 34/2019-39; ze dne 26. 9. 2019, čj. 3 Azs 180/2018-40; ze dne 6. 12. 2019, čj. 6 Azs 153/2019-22; nebo ve výše citovaném rozsudku čj. 4 Azs 150/2018-35. V těchto rozsudcích soud již také vysvětlil, že judikatura, na kterou stěžovatel odkazuje (viz bod [3]), nebrání závěru, že žalobce v této situaci podal žádost o zaměstnaneckou kartu účinně.

[10] NSS shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení úspěšný, neučinil však v kasačním řízení žádné úkony, za něž by mu náležela náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu